

Proměna

Těsně vedle.

Pomyslel si velký chňapavec, když tlapou minul krvavou mouchu, co ho zrovna štvála.

Otravný hmyz, ani večer nemá člověk klid.

Znovu se po ní ohnal. Tentokrát sebou moucha plácla o zem.

Ha, konečně!

Spokojeně zavrčel a vydal se zpět ke svému rozbahněnému potůčku. Měl svoje hezké místočko hned vedle Bengarovy farmy.

Tady na farmě je hezky. Bengar je milý člověk, nechce toho po nás moc, krmí nás a navíc k tomu i přívětivě platí.

Upřel zrak na stodolu.

Postel ve stodole je vlastně i měkká. Na celé farmě si nemůžu vlastně na nic pořádně stěžovat.

Chvilí se zamyslel. Náhle strnul.

Já bych přece měl...

hlasitě zavrčel, jako by křičel.

„Néé!“

Lambert se prudce posadil na posteli. Byl celý pokrytý potem a zhluboka oddychoval.

Já přece nejsem... Vždyť...

Popadal dech.

To je... To je blbost.

Prohlížel si ruce.

Žádné šupiny. To je dobře. To je dobře.

Prohrábl si vlasy rukou.

Vlasy, dobrý, dobrý.

Přejel rukama po tváři. Strnul. Vyskočil z postele přímo k vědru s vodou. Nahnul se k němu a začal si prohlížet obličej.

Hnědé vlasy, dlouhé do culíku, dobrý. Žádné šupiny. Hnědé oči, to číhavec nemá. Vousy. Žádné šupiny na hrudníku, jen potrhaná košile.

Přestával se klepat vyděšením. Ještě chvíli na sebe zíral a prohmatával si obličej. Nakonec se úplně vzpamatoval, oblékl a vyšel ze stodoly.

Venku si již ostatní opékali žravé štěnice. Sedl si mezi ně a hned také jednu dostal. Ukusoval kousky pečeného masa a přemýšlel nad svým děsivým snem.

Proč se mi zdálo zrovna tohle? Včera jsem sice číhavce viděl, ale tohle bylo trochu moc.

Ukousl si větší sousto ze svého masa.

Navíc to vážně působilo, jako bych doopravdy byl ten číhavec. Jako by se mi do hlavy přimíchaly jeho pocity. Nemohlo by to mít společného něco s tou soškou, co jsem našel včera? Hmm, to asi ne.

Dojedl zbytek masa.

Tu sošku jsem vlastně chtěl dneska prodat ve městě, že?

V kapse nahmatal starý zmuchlaný papír. Vytáhl ho a znovu si ho začal prohlížet.

Tohle u ní bylo. Co je tam napsané ale fakt nevím. Je to celé rozmazané a zašlé. Třeba tady je čitelné slovo. „Pozor“ Hmm, co by mohlo být tohle tady? „Dračím ch...“ Co takhle chňapavcem? „Dračím chňapavcem“

Mhouřil oči nad nečitelným textem. Snažil se z něj vyčíst něco víc, než se mu povedlo včera.

„...tbou zkazili“ Co je to za blbost? Jakože kletbou? To asi ne. To nemá smysl, jdu do toho města.

Když už mám dnes volný den, tak proč ne.

Zvedl se od ohniště. Došel si do stodoly vyzvednout starou ošuntělou a děravou truhličku. Ujistil se, že soška je stále uvnitř a vyrazil k městu.

Když se blížil k hospodě „U Mrtvé harpyje“, přepadla ho chuť na pivo.

Když už jdu kolem, proč se tam nezastavit, že?

Nakráčel tedy přímo dovnitř.

„Zdravím, Orlane.“ Pozdravil hospodského, když se blížil k pultu.

„Á, Lamberte, máš dneska volný den?“

„Jo jo. Jdu se podívat do města. Když už tam budu, prodám tuhle sošku, co jsem našel.“

„Ukaž mi ji.“ Lambert tedy položil truhličku na pult, otevřel ji a vytáhl sošku. Orlan se k sošce naklonil. Chvilí si ji prohlížel.

„Hmm, takovou jsem ještě neviděl. Vypadá jako poškozená Innosova soška. Sice Bych řekl, že Innos by na sobě neměl mít jen obyčejné roucho a že mu chybí přilba, ale kdo ví. Rozbité věci se tak jako tak těžko prodávají.“

„Já vím, ale třeba je to nějaká vzácnost.“ Rozhovor upoutal Rukharovu pozornost.

„Ukaž?“ Šáhl po sošce. Lambert se na něj trochu zmateně podíval, ale nechal ho, ať si sošku prohlédne.

Nějaký neomalený. Ještě ji zničí.

„Hmm, to nikdo asi chtít nebude. Vypadá znetvořená.“ Rukhar vrátil sošku Lambertovi. Ten ji vrátil do truhličky a objednal si pivo.

Chvilí tam ještě seděl a popíjel. Rukhar se stihl dost opít. Vypotácel se ven, že si uleví. Z venku se ale začaly ozývat divné zvuky. Podivné syčení a chrčení. Nakonec to znělo úplně jako polní škůdce. *Takhle blízko hospody? To si ti škůdci nějak troufají.* Orlan také zpozorněl. Vyšel ven a koukal.

Zpoza jednoho keře opravdu vyběhl polní škůdce. Orlan začal nevěřicně kroutit hlavou. Lambert se tedy také šel podívat. Škůdce tam zmateně pobíhal. Nechápatě na to tak koukali. Ven vylezli i další lidé, aby se podívali, co se děje. Znenadání se ozval praskavý zvuk. Zevnitř z hospody. Přihlížející sebou trhli a otočili se dovnitř. Znovu zapraskalo dřevo a zařinčel řetěz. Zavládlo zděšení z toho, co viděli. Začali couvat ven ze dveří. Mrtvá harpyje, co byla vystavená na lustru se pohnula.

„To nemůže být pravda!“ Vystrašeně na ni koukal Orlan.

„Vždyť je mrtvá. A takovou dobu.“ Harpyje zakřičela a znovu sebou škubla. Rozhoupala lustr.

Přervala řetěz, který ji k němu držel. Zmítala sebou a pokoušela se vzlétnout. Spadla na zem.

Mlátila kolem sebe křídly. Nakonec je roztáhla, mávla jimi a vznesla se v místnosti. Namířila si to přímo ke dveřím. Při průletu srazila k zemi Orlana. Venku zase zakřičela a vylétla do větší výšky.

Obkroužila hospodu a zakřičela ještě jednou. Zničeho nic se z keře zase vynořil ten zmatený škůdce. Sotva ho harpyje zpozorovala, vrhla se na něj. Sněsila se k němu a zadrápla se do něj. Ten se ale jen tak nenechal. Zmítal sebou, mlátil kolem sebe svýma nohama a vytrvale na ni syčel. Harpyje se do něj pustila plnou silou. Rozdrápala mu hrudník a kousla ho do obličejce. Škůdce to již vzdal. Harpyji to přestalo bavit a za křiku odlétla. Nikdo nechápal, co se zrovna stalo. Všichni zděšeně koukali na tu spoušť, kterou po sobě oživlé stvoření nechalo.

„To přece není škůdce!“ Uvědomil si Lambert. Orlan se podíval na zbytky, které tam harpyje nechala. Tvářil se udiveně. Popošel k mrtvole blíž.

„To je Rukhar! Jak je to sakra možné?“

Lambert přiběhl k němu.

Co se tedy stalo? On se proměnil?

Hrklo v něm. Vyděšeně na Mrtvého Rukhara koukal. Začal se třást.

To přece není možné, jak by se mohl proměnit? Přece... přece... co to způsobilo? Ta soška? To je blbost. Kus dřeva přece nic takového neumí. Ale všechno by to vysvětlovalo. Co když se přesně to samé stalo i mně? Co ty slova v tom dopise? Něco s kletbou?

Nechtěl tomu věřit, ale tušil, že je to pravda. Vrhla se zpátky do hospody. Sebral truhličku a spěšně se vydal do města.

Musím se té věci zbavit, ať už za to všechno může nebo ne! Jsem tu sošku neměl nikdy najít. Ted' akorát způsobuji problémy. To je děs.

„Zuris! Tomu tu sošku určitě prodám.“

Nadšeně pronesl, když procházel městskou bránou.

Zuris, Zuris. Á, tam má svůj stánek.

Namířil si to přímo k němu.

„Zurisi, zdravím“

„Hezký den, Lamberte. Dnes máš volno?“

„Ano, mám. Ale jsem tu hlavně kvůli této sošce. Podíval by ses na ni? Je k něčemu? Myslím, že je to stará Innosova soška.“

Položil truhličku na pult Zurisova stánku, otevřel ji a podal mu sošku. Zuris si ji zvědavě vzal.

Důkladně si ji prohlížel. Otáčel ji a zkoumal.

„To není Innos.“ Odpověděl mu Zuris a dál si sošku prohlížel.

„Vypadá mnohem vzácněji. Možná by to mohl být dokonce Adanos. Hmm, ano. To musí být Adanos. Již jsem o takové sošce slyšel, ale nikdy jsem ji neviděl.“

„Adanos? Ten má také sošky?“ Divil se Lambert, jelikož o tom nikdy neslyšel.

„Má. Tedy měl by mít. Není jich mnoho, ale měly by existovat. A tohle vypadá, že je jedna z nich. Innos není takto oblečený, navíc chybí přilba.“ Zuris si stále sošku otáčel v rukách. V obličeji se mu ukázal nespokojený výraz.

„Něco je na ní ale špatně. Nevím co. To nedokážu říct. Mám z ní divný pocit.“

Na zemi něco zašramotilo. Lambert se ohlédl, ale nic neviděl, jen jednu žravou štěnici probíhající kolem stánku. Najednou se odnikud ozvaly kroky. Když se Lambert otočil znovu, u Zurisova stánku stála neznámá žena. Chvilku je pozorovala a nakonec promluvila.

„Omluvte mě, ale mohla bych se podívat na tu sošku?“

Zuris se na ni podezíravě podíval, ale sošku jí podal. Žena si ji také důkladně prohlížela a tvářila se u toho důležitě.

„Je dost poškozená. Stará a zašlá. Nemá žádnou velkou hodnotu. Říkal jsi Adanova soška?“

Koukala na Zurise.

„Mohla by být, ale vypadá to na obyčejnou znetvořenou Innosovu sošku. Jako taková je bezcenná. To nikdo nebude chtít. To můžeš rovnou zahodit.“

Podala sošku zpět Zurisovi.

„To se mi nezdá. Vypadá vzácně.“

reagoval Zuris.

„Může tak vypadat, ale je k ničemu. Takhle vypadá soška, co má nějakou hodnotu.“

Vytáhla z kapsy krásnou pozlacenou sošku. Vypadala jako nová, naleštěná a bez oděrek.

Lambertova ošuntělá stará soška v porovnání s ní byl vážně jen odpad.

„Je prostě k ničemu, ale klidně se dál snaž. Tu neprodáš.“

Otočila se a měla se k odchodu. Naposledy se ještě podívala na Zurise a podezřele se na něj usmála. Jako by věděla něco, co on ne. Když Lambert se Zurisem obrátili svůj zrak ze sošky na ni, byla pryč. Jako by zmizela stejně záhadně, jako se objevila.

„To je divné. Určitě má nějakou hodnotu. Toho divného pocitu se ale nemůžu zbavit. Něco mi na ní prostě nesedí.“

Zamyšleně sdělil Zuris Lambertovi.

„Možná bys měl nechat Vatrased, ať se na ni podívá. Ten by mohl vědět víc.“

„To asi nebude špatný nápad. Díky.“

Lambert si vzal sošku od Zurise, schoval ji zpátky do truhličky a vydal se tedy za Vatrasedem.

Když mu sošku ukázal, měl Vatrased ještě zamyšlenější výraz než před chvílí Zuris.

„Kde jsi ji našel?“

Ptal se Lamberta.

„U průsmyku, tam kde byl ten dračí chňapavec, co trápil Gaana.“

Vatrased začínal vypadat ustaraně.

„Nebyl k ní ještě nějaký dopis? Zpráva? Něco?“

„Vlastně byl.“

Vytáhl z kapsy pomačkanou téměř nečitelnou zprávu a podal ji Vatrasedovi. Ten dopis narovnal a začal ho studovat.

„Pozor. Dračím chňapavcem. Zkazili. Hmm. Nějaké varování.“

Lambert čekal, že Vatrasi se podaří přečíst i další rozmazaná slova.

„Dávej si pozor na tuhle sošku. Hmm. Zřejmě je tam tohle.“

Mhouřil oči a hádal další slova.

„Kvůli ní stal dračím chňapavcem. Někoho proměnila?“

„To snad ne. To přece nejde, nebo ano?“

„stalo se ti něco takového?“

„Myslím, že stalo. Měl jsem sen, který ale byl až moc reálný. Byl jsem číhavec v noci. Ale to byl jen sen, nebo ne?“

Zamyslel se.

Prosím, ať to byl jenom sen.

„A Rukhar se proměnil v polního škůdce.“

Ono se to vážně děje...

„Potom ho zabila oživlá harpyje. Když byl ještě škůdce, vrhla se na něj a roztrhala mu břicho.“

Vatras se na něj zděšeně koukal.

„To by vysvětlovalo hodně.“

To nemůže být pravda, tohle musí být taky sen. Jak by mohlo být něco takového možné? Navíc by to znamenalo, že přesně to samé potká mě. Vždyť já ji mám celou dobu u sebe.

„Beliarovi stoupenci ji kletbou zkazili. Překroutili její účel.“

Podařilo se Vatrasi přečíst další kus dopisu.

„Nedotýkej se sošky... Promění i tebe.... Musí... zničena.“

Vatras již měl opravdu ustaraný výraz. Lambert se na něj zděšeně díval.

„Ten, co psal tento dopis má pravdu, sošky se musíme zbavit. Ten chňapavec u průsmyku byl jednou člověk. Soška ho ale změnila. Někdo další tam sošku ukryl. I s varováním.“

„A co se stane mě?“

Ptal se Lambert.

„To nevím. Možná z tebe bude taky zvíře. Když ale sošku zničíme, možná se již znovu neproměníš. Já se ale již ničemu nevyhnu. Jednou jsem se jí dotkl, tak již tomu neuteču.“

„To by vysvětlovalo ty další příhody. Já jako číhavec a Rukhar jako škůdce. Ale co ta oživlá harpyje?“

„To bude taky dílo té pokažené moci, co přebývá v sošce. Rozhodně musí být zničena. Sám to nedokážu. Musíš jít do kláštera. Když se o její zničení pokusí několik mágů naráz, musí se jim to podařit. Na, vezmi si ji a běž.“

Lambert chytil sošku a schoval ji do truhličky.

A co...

Zarazil se, ale již se na nic nezeptal. Otočil se a vzdálil

Takže je to pravda, celé je to kvůli mně. To přece není možné. Jestli je pravda, že každý, co se sošky dotkl, se promění, budou tu za chvíli ve městě dvě monstra, Zuris a Vatrasi. Nejspíš bych měl chvíli počkat, abych věděl, co strašného jsem způsobil tady. Musím to vědět. Navíc mě nejspíš čeká to samé, co toho chudáka, který se stal chňapavcem. Musím se jí zbavit. Tím se tomu snad vyhnu.
Zamířil tedy do hospody u Adanovy svatyně.

Zanedlouho se začaly dít velice podivné věci. Od tržiště se začal ozývat křik. Hluk a boření zdí, drcení věcí. Další řev. Něco velkého tam řvalo.

Zuris! Již se proměnil.

Lambert vyběhl, aby se podíval, co přesně soška Zurisovi způsobila. Znovu něco velkého zařvalo.

Křik lidí byl blíž a blíž. Nad domem je vidět velkou ruku. Ruka projela vzduchem a s dunivou ránou dopadla. Něco bylo roztrženo. Lambertovi to došlo. Ze Zurise je teď trol. Velký, zmatený a vystrašený trol. S obrovskou silou. Všechno kolem sebe ničí. Bojí se, a neví, co se s ním děje. Šel se tedy podívat blíž. Zjistit, jestli si Zuris uvědomí svoji situaci. Jestli se mu povede uklidnit. Na půli cesty k tržišti ale slyšel stejný řev za sebou.

Vatras se již také proměnil. A je to také trol. To je šílené. To se přece nemůže dít.

Zastavil se, aby zjistil, jak si se svou situací poradí Vatrás. Zpoza svatyně se na svých neobratných nohách vykolébal Vatrás. Vypadal, že zatím si není plně vědom, co se s ním děje. Zařval a koukal kolem sebe. Všiml si Lamberta.

To ne. Ted' mě rozmáčkne.

Lambert se vyděsil, ale nemohl se hnout z místa. Jako by mu nohy zakořenily. Vatrás se blížil, ale Lambert se nemohl hnout.

Vatrasi, máš dost rozumu, víš co se děje.

Trol se blížil. Krok po kroku, dupnutí za dupnutím.

Vatrasi, hej! víš, co se ti stalo. Předvídal jsi to.

Z tržiště bylo slyšet, jak Zuris rozdrtil další stánek. Hned potom se zřejmě po jeho ráně sesypala nějaká zeď. Křik a chaos neutichaly. Vatrás se blížil. Již byl skoro u Lamberta.

„Vatrasi!“

zakřičel na něj, když se trol začal rozpřahovat. Vatrás viditelně znejistěl.

Jo! Jo! Vatrasi, konečně. Už to celé chápeš.

Trol se sklonil k Lambertovi. Zkoumal ho svým pohledem. Z tržiště se ozval další Zurisův křik.

Vatrás se narovnal a poslouchal. Zničeho nic se začal hrnout k tržišti.

Už asi ví, co se stalo, ví, že je trol, že Zuris je také trol. Pokusí se ho zastavit? Nebo co má v plánu?

Lambert se vydal za ním. Zuris byl stále zmatený. Bylo vidět, že neví, co si počít. Báł se sám sebe.

Na tržiště dokráčel Vatrás. Jak uviděl celou tu spoušť, zastavil se. Prohlížel si, co Zuris způsobil.

Když Zuris pobořil další stánek. Vatrás se na něj vrhl a srazil ho k zemi. Zuris zakřičel, ale hned se postavil zpátky na nohy. Okamžik nechápavě koukal, pak se vrhl na Vatrás. Vatrás ho silou zastavil, hned na to se postavil mezi něj a zbytek města. Začal ho pomalu vytlačovat k bráně. Zařval na něj. Zuris se napřáhl, Vatrás byl ale rychlejší, Zuris dostal ránu do hlavy, zapotácel se. Vatrás ho zase o kousek posunul k bráně. Oba přestali vnímat okolí.

Vypadá to dobře. Vatrás to zvládne.

Zuris se opřel zády o bránu a pobořil ji. To ho vyvedlo z rovnováhy. Vatrás toho využil a požduchnul ho ještě víc z města.

Je to na dobré cestě. Doufám, že to již nebude o moc horší. Již ted' je ve městě šílený chaos.

Vatrásovi se podařilo dostat Zurise úplně z města. Všichni ti, co neutekli ze strachu, se dívali, jak se oba trolové postupně vzdalují. I když je nebylo už vidět, pořád bylo slyšet, že se stále neshodli. Již museli být dost daleko od hradeb, když jejich řev začal utíchat. Nakonec se vše uklidnilo. Všichni začali zjišťovat, jak velké škody ti dva způsobili.

Musím jít, co nejdřív. Vatrás se Zurisem již nejsou nebezpeční, takže budu moci v klidu dojít až do kláštera.

Lambert se tedy vydal na cestu. Na cestu, na kterou se měl vydat hned po rozhovoru s Vatrás. *Honem za mágy, nesmím již nic odkládat. Ta soška je prostě špatná. Způsobuje jenom pohromu.*

Lambert prošel troskami brány a namířil si to přímo ke klášteru.

Lambert věděl, že do kláštera nebude jednoduché se dostat, ale musel to zkusit. Naštěstí u dveří narazil na Miltena. Ten měl pro všechno pochopení a bylo jednodušší vysvětlovat věci právě mu.

„Lamberte.“

Pozdravil ho Milten, když ho uviděl.

„Co tě sem přivádí?“

„Zdravím, Milten. Tahle soška.“

Otevřel truhličku, tak aby bylo sošku vidět.

„Nedotýkej se jí.“

Varoval ho ještě.

„Má na svědomí několik katastrof. Každého, kdo se jí dotkne, promění v nějaké zvíře. Tak potom ten člověk působí zmatek a problémy. Ve městě se to stalo Vatrásovi a Zurisovi. Byli z nich trolové a pobořili část města.“

„To je šílenost. Jak víš, že za to může ta soška?“

„Sám jsem to viděl. Navíc to Vatrás ještě před tím incidentem potvrdil.“

ted' je to úplně jasné, bude ze mě příšera.

„Potvrdil? Jak?“

„Prohlédl si sošku. Je to Adanova soška, kterou někdo proklel. Navíc to vyčetl z dopisu, který jsem u ní našel.“

„A proč přesně jsi přišel sem?“

„Vatras mě sem poslal, mám požádat mágy, aby sošku zničili. Jen tak se dá přerušit její moc, její špatný vliv. A taky zamezit dalším katastrofám.“

„Dobře. Chápu. Počkej chvíli. Promluví si s nejvyšší radou.“

Netrvalo dlouho a Milten byl zpátky.

„Pojď za mnou.“

Pobídl Lamberta. Zavedl ho přímo k třem představeným kláštera.

„Lamberte“

oslovil ho Pyrokar.

„Dej, prosím tě, sošku na oltář.“

Lambert tedy otevřel truhličku a vytáhl sošku. Položil ji na oltář a odstoupil. Pyrokar, Ulthar a Serpentes se zvedli ze svých křesel. Přešli k oltáři a obestoupili sošku. Ihned pocítili, že je s ní něco špatně.

„Vatras má pravdu.“

řekl Pyrokar.

„Ze sošky je opravdu cítit zlá moc. Moc, která sošku proklela. Pokroutila její původní účel. Způsobila to, že síla sošky se projevuje samovolně na každého, kdo s ní přijde do kontaktu.“

Nyní se ozval Ulthar.

„Soška musí být neprodleně zničena. Její moc není pod kontrolou. Nedá se nijak ovládat. Jinou

možnost nemáme. Již způsobila dost problémů.“

Že já jsem ji jenom našel. Moje pitomá zvědavost. Ten sesuv pudy jsem měl prostě přejít. Ale ne, já jsem se musel jít podívat. Samozřejmě tam byla truhlička s touhle pitomou soškou. Kdybych ji tam prostě nechal, nic by se nestalo. Ani mně, ani nikomu jinému. Byl by klid. Nikdo by nic nezničil. Rukhar by ještě žil a město by nebylo pobořené.

Lambert byl nervozní a našťvaný.

„Sošku znesvětila Beliarova síla.“

Promluvil již i Serpentes.

„Naše síla bude ale na její zničení stačit.“

„Odstupte, začneme okamžitě.“

Dodal Pyrokar. Hned potom si stoupli kolem sošky a začali na ni soustředit svoji sílu. Soška chvílemi svítila. Bylo cítit záchvěvy kouzel, které na ni tři magové sesílali. Zdálo se, že sošce to nic nedělá. To však nebyla pravda. Po chvíli soška praskla.

Povede se to a bude klid. Já budu mít klid a všem ostatním se také uleví.

Magové se stále soustředili. Soška podlehla jejich síle a rozpadla se na kousky. Lambertovi se zatočila hlava. Jako by ho něco naplnilo. Něco ho zasáhlo. Zbytky sošky se rozzářily. Začaly se rozpouštět. Nakonec v záři světla úplně zmizely.

„Je hotovo. Mělo by být po všem.“

Promluvil jako první Pyrokar.

„Můžu tedy odejít?“

Ptal se Lambert. Měl již všeho dost, chtěl si někde odpočinout. Zapomenout na všechny ty šílenosti, které dnes prožil.

„Ještě bychom rádi nějaké odpovědi.“

Odpověděl mu Ulthar.

„Myslím, že dnes toho bylo na Lamberta už dost. Vaše otázky vám může zodpovědět někdy jindy.

Můžeš jít, Lamberte.“

Snažil se ho Milten zachránit před zvědavostí magů.

„Dobrá tedy. Dnes můžeš jít, Lamberte, ale budeme chtít slyšet víc detailů.“

Milten Lamberta doprovodil k mostu u kláštera.

„Běž si odpočinout. Dnešek musel pro tebe být vyčerpávající. Navíc jsi prožil opravdu šílené věci.“

„Díky, Miltene. Zatím naschle.“

„Měj se, Lamberte.“

vydal se tedy na cestu zpět. Přesl most a zastavil se u svatyně.

Na chvíli si tady sednu a porovnáám si myšlenky. Dneska to byla jedna velká šílenost.

Posadil se na pařez. *Začínám mít zase hlad. Potom se něčeho najím. Ah, to byl ale den.*

Povzdech si a jen tak koukal před sebe. Odpočíval. Po chvíli do začaly svědit ruce.

Co je zase tohle?

Zdálo se mu, že mu ruce rostou. Zjistil, že je to pravda. Měl teď velké tlapy. Velké a chlupaté. Již to nebyly jen ruce, ale i další části těla. Připadal si větší a těžší. Taký celý chlupatý. Koukal se na svoje nohy. Velké srstí obalené končetiny. Cítil, že na hrudníku má velké svaly. Dostával chuť se rozběhnout a něco si jít ulovit. Další změnou byla jeho hlava. Byla teď velká. Obličej se mu protáhl a měl roh. Byl velký a chlupatý. Byla z něj nyní silná obrovská hrozivá příšera.

Stínová šelma. Zajímavé. Jsem stínová šelma. Vlastně mi to ani nevadí. Je to v pohodě. Jsem silný a nebojácný.

Smířil se s tím, že šelmou již zůstane. Přijal to, že soška znovu, tentokrát naposled, ukázala svoji sílu.

Pořád mám hlad.

Jako velká hora svalů se stínová šelma, co bývala Lambertem, rozběhla pryč. Měla hlad, šla si ulovit nějakého mrchožrouta.